

Ἀντώνης Φωσπέρης

ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΜΕΝΕΙ

Αὐτὸ ποὺ μένει περισσότερο
Εἶναι αὐτὸ ποὺ φεύγει

Τὶς τρυφερὲς κινήσεις παίρνει ὁ καιρὸς¹⁾
Τοὺς στεναγμοὺς ἡ ἀπόσταση

Κὴ μνήμη, φεγγαρίσια, ἀκίνητη,
Μὲ τὸ χοντρό, ἀκανόνιστο κεφάλι.

ΠΟΥ ΕΙΣ' ΕΣΥ

Τῇ νύχτα —σκέφτομαι—
Ποὺ οἱ λέξεις λειώνουν
Κοί φονικὲς ἰδέες λάμπουνε στὸν ὕπνο σου
Βαθιά
Τῇ νύχτα —σκέφτομαι—
Τὸ οὐράνιο ξεφουσκώνοντας μπαλόνι
Ἐσὺ
Ποῦ εἶς' ἐσὺ
—Μὲ τι τεράστιες ἀπλωτὲς διασχίζοντας—
Ποῦ εἶς' ἐσὺ
—Χαμένη φοβισμένη αὐθύπαρχτη— :

Κάτω ἀπ' τὰ δέντρα τῶν ὀνείρων,
Ἦ τῶν λέξεων ;

ΠΡΩΤΟ ΠΛΗΘΥΝΤΙΚΟ

Γυρνώντας
μὲ κόρνες καὶ μὲ τύμπανα
Σφυρίζοντας μὲ στίχους καὶ μὲ λέξεις
—Ἀ!—
Οἱ ποιητὲς τὰ ὀδικὰ πτηνὰ
Στὶς πόλεις ποὺ βουλιάζουνε
Στὶς πόλεις ποὺ φυτρῶσαν πάνω ἐκεῖ
Ποὺ λειώσανε
Τὰ πράγματα
Κοὶ ἀνθρώποι.

(Ὁ χρόνος ἐλικόπτερο
Ὁ χρόνος βλήμα σὲ πιστόλι αὐτοκτόνου
Ὁ χρόνος σφίγγα καὶ δικέφαλος φαλλὸς) .

Ἀκου λοιπόν
Μέσα στὰ κύτταρα ποὺ κύματα καὶ ἀνέμοι
μὲς στὸ κεφάλι σου ποὺ ἀντέγες καὶ θυμοί.
Ἀκου λοιπόν

πού σ'έν' ανύπαρχτο λιβάδι αναπτερώνονται
Φωνές φωτιές πατημασιές αγγέλων.

"Ακου λοιπόν βαθιά βαθιά
Τὸ πρῶην μέλλον.

Τάκης Χαλοῦλος

ΔΙΑΠΙΣΤΩΣΗ

I

Ήταν απόγεισμα. Ήπινα τσάι ακούγοντας ινδική μουσική στο Τρίτο Πρόγραμμα. Τότε ήρθε ή "Αλκηστη γεμάτη ζωγραφιές αρχαίου αγγείου. Στάθηκε στην πόρτα και δέ μίλησε.

Τὸ ραδιόφωνο ἄρχισε νὰ παίζει τὸ τραγούδι πού ξεπήδησε ἀπ' τὸ σῶμα της.

Ὁ καπνὸς τοῦ ὀνόματός της μὲ τύλιξε ὀλόκληρο κι ἄρχισα νὰ καπνίζω θρασμένο καπνὸ λές και γνώριζα ἀπὸ χρόνια τοῦτο τὸ παιχνίδι.

Παίξαμε μαζί μ' ἀραβουργήματα φωνῆς και κίνησης.

II

Τὸ ρόδινο μελάνι τῶν χειλιῶν της χαράζει τὸ θηλυκὸ της χαμόγελο.

Ἡ φωνή της γεμάτη ἀνάλαφρα πουλιά πλέκεται στὰ ξέπλεκα μαλλιά της.

Κυλάμε στὰ ποτάμια τῶν σωμάτων μας ζητώντας τὰ βαθιὰ νερά, τὰ πιὸ βαθιὰ και κρύα.

Πόσο εἶσαι ὁμορφη και πέρα ἀπ' τὴν κλεψύδρα τοῦ κορμιοῦ σου!

Στὸ ρόδινο μελάνι τῶν χειλιῶν σου θηλάζει ή χαρά μου.

III

Κάθομαι στὸ σκοτεινὸ δωμάτιο σὰν ἀδειανὸς κερματοδέχτης. Κάθε φορὰ πού χάνεσαι στὴ γωνία μὲ μιὰ παλιὰ φωτιά στὰ χέρια σου.

Ἀνοίγω τὰ πτερύγια τῶν χειρῶν μου και πετᾶω στὸν πηχτὸ ἀέρα. Στὸ διπλανὸ δρόμο ἓνα ἐργαλεῖο ἀκριβὸς σὲ σκοτώνει.

Εἶμαι τυφλὸς ὡς τὰ νύχια κι ή βροχή δὲ μὲ ξεπλένει ὥρες ὀλόκληρες τώρα τρέχοντας στοὺς μαίανδρους τῆς πόλης.

IV

"Ανοίξε πάλι ή πόρτα και μπῆκε ὁ φίλος μὲ τὰ ηλεκτροφόρα χέρια του. Μ' ἔφαξε σὲ κάθε γωνιά μέχρι πού δεδαϊώθηκε πῶς ἔμουν κολλημένος στὸ πάτωμα μὲ δερ-

